

[Boligministeren.]

være indstillet på, at man i disse kommuner ikke længere har behov for boliganvisningsbestemmelser.

Det forslag, som her foreligger, motiveres også med en henvisning til saneringsvirksomheden, og det nævnes, at den sanering, som nu skal iværksættes i kraft af den nye saneringslov, vil nødvendiggøre et erstatningsbyggeri, som efter forslaget bemærkninger næppe kan være mindre end 3.000 lejligheder pr. år. Jeg ser meget gerne, at saneringsaktiviteten øges, det er en af de kommende års største opgaver på boligområdet, men jeg vil dog gerne i denne forbindelse fremhæve, at det jo ikke forholder sig på den måde, at der er brug for øremærkede nybyggede erstatningslejligheder til alle udsanerede familier. Boligministeriet har i forvejen ret til at forbeholde en del af det almennyttige byggeri med statsstøtte til udsanerede. Heri ligger der allerede en meget betydelig hjælp, når man betænker, at kvotaen for dette byggeri er på 12.000 lejligheder om året, hvortil altså kommer de 1.000, som specielt er reserveret for saneringsopgaverne.

Endelig vil jeg også nævne, at det i denne forbindelse naturligvis må have sin betydning, at plejehjemsbyggeriet er øget meget kraftigt derved, at der er givet øgede bevillinger, stærkt øgede bevillinger, til plejehjemsbyggeriet i de senere år.

Men nu må vi jo se, hvordan saneringen udvikler sig, og jeg venter spændt på de første planer, hvis jeg må have lov til at sige det til ordføreren for forslagsstillerne. Skulle det vise sig, at disse planer bliver af et sådant omfang, at de overstiger forventningerne, så er regeringen villig til at vende tilbage til spørgsmålet.

Jeg vil dog gerne nævne to forhold, som også, synes jeg, må tages i betragtning, når vi skal drøfte dette forslag. Det ene er, at rammedrøftelsen formentlig vil komme til at koste omkring 23 mill. kr. ekstra om året i rentesikring for hver årgang byggeri, der tages i brug i det tidsrum, hvori fuld rente-

sikring ydes. Hertil kommer, at udgifterne til boligsikring også vil stige. Alle erfaringer viser os, at vi nødvendigvis må tage økonomiske hensyn, fordi der simpelt hen er grænser for, hvad statskassen er i stand til at bære. Vi lever under denne nødvendighedens lov, som enhver regering er tvunget til at respektere.

Der må, synes jeg, også lægges vægt på det forhold, at en forøgelse af kvotaen som foreslået vil medføre, at der, alt andet lige, hvert år må sendes for 1 milliard kr. flere obligationer ud på obligationsmarkedet. Det kan yderligere belaste obligationsmarkedet og også renteniveauet.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne tilføje, at for regeringen er den nuværende statsgaranterede kvota ikke noget helligt tal. Den er ét led i en kontrakt, som de tre nuværende regeringspartier for få år siden sluttede med socialdemokratiet. Boligforliget var at betragte som en helhed. Naturligvis kunne det ændres på grundlag af indhøstede erfaringer, men man kan ikke ændre ved en af komponenterne, uden at det nødvendigvis må få konsekvenser for en eller flere af de øvrige. Spørgsmålet om forøgelse af den statsgaranterede kvota må derfor bero på en vurdering af andre boligpolitiske forhold.

En forøgelse af saneringsaktiviteten kan motivere en revision. Andre forhold kan gøre sig gældende, f. eks. den erhvervs-mæssige udvikling, hvis den tager et kraftigere forløb, end man kan forudse; og også behovet for at bygge i store, samlede enheder, hvilket må være en af fremtidens fremgangsmåder, kan i den forbindelse påkalde opmærksomhed. Hvis vi kunne nå frem til en højere selvfinansieringsgrad inden for det almennyttige byggeri, kunne der måske også åbne sig nogle nye muligheder.

Men jeg erkender, at boligområdet og boligpolitikken ikke er noget statisk. Der sker meget i disse år og vil forhåbentlig ske endnu mere på dette område i de kommende år i positiv retning. Mange spørgsmål af be-